

pold, en brav og alvorlig Mand, forelskede sig i hende og anholdt hos Forældrene om hendes Haand. De svarede, at hun endnu var for ung, og bad ham ikke at tale til hende derom for det første, men aabnede deres Hus for ham. Moderen kunde imidlertid ikke tie med Hemmeligheden, men betroede den til en af Fannys Veninder, som naturligvis lod den gaa videre til Fanny selv. Den unge Pige levede sig nu ind i skønne Fremtidsdrømme, hvoraf hun blev reven ud, da Forældrene pludselig afbrød Omgangen med Leopold. Formodentlig havde hans Slægtninge ytret Misfornøjelse med hans Kjærlighed til en Jødinde; dette var sagtens kommet Faderen for Øre, og han havde da, stolt og fintfølende, som han var, villet være den første til at bryde. Hvad Sorg han derved voldte Datteren, kunde han ikke vide, og hun paa sin Side turde hverken spørge eller klage.

Hendes Forældre, der ikke var rettroende Jøder, havde intet imod, at Børnene i den voxne Alder gik over til Kristendommen, saafremt de følte Trang dertil. Da dette Spørgsmaal snart efter blev gjort Fanny, svarede hun ivrig ja, nærmest med Tanken henvendt paa Leopold. Det skete ogsaa, men hun følte sig nedtrykt og beklemt derved, da det gik op for hende, at skjønt hun havde lært de kristne Troslærdomme at kjende, kunde hun dog ingenlunde siges at tro paa dem. Men hun manglede Mod til at træde tilbage, uagtet hun havde en pinlig Følelse af, at hun forsyndede sig mod Sandheden. Saa aflagde hun paa sin Daabsdag i Stilhed det Løfte, herefter at stride for at være sanddru og ærlig. „Og dette tror jeg“, siger hun, „at jeg har holdt“.

Kort Tid efter døde Leopold ganske pludselig; det rystede hende dybt, men hun skjulte Sorgen under en febrilsk Livlighed. Moderen ytrede megen Glæde over, at hun begyndte at blive „som andre unge Piger“. Fanny selv troede naturligvis at være helt færdig med Livets Lykke; men efterhaanden udøvede Tiden sin dulmende Virkning. Livet i Hjemmet sammen med de mange Søkende optog hende mere, og det glædede hende at se dem udvikle sig. Andre Ting kunde ogsaa glæde hende, kort sagt, Ungdommens Elasticitet vendte tilbage.

Da hun var 21 Aar, tog Faderen hende med paa en Rejse til Berlin og andre tyske Byer. Fanny var lykkelig ved at se sig om i Verden. Rigtignok krænkedes det hende bitterlig, da